

நேபாளம்

இயேசுவால் தொடப்பட்டேன்

பல வருடங்களுக்கு பிறகு முதன்முதலாக உள்ளத்தில் நம்பிக்கை பிறக்க ஆரம்பித்தது.

ரூபாமையாவுக்கு வாழ்க்கை மிகமோசமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. மேலும் மோசமாகும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோதே அப்படியே நடந்தது.

நேபாளத்தில் 'தீண்டத்தகாதவர்கள்' என்று கருதப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தில் ரூபாமையா பிறந்தார். அவளுடைய பரம்பரை மரபின்படி, வாழ்நாள் முழுவதும் தீண்டத்தகாதவளாகவே கருதப்படுவாள்; மரிக்கும்போதும் அப்படியே மரிக்கவேண்டும். அவளுக்குப் பிறக்கிற பிள்ளைகளும் தீண்டத்தகாதவர்களாகவே கருதப்படுவார்கள். அந்தத் தீண்டாமையின் களங்கத்தை அவளிடமிருந்து எதாலும் அகற்றமுடியாது; ஒரு மனிதனுக்குக் கிடைக்கிற குறைந்தப்பட்ச மதிப்புக்கூட கிடைக்காது.

தீண்டத்தகாதவர் என்பதால், ரூபாமையா பள்ளிக்குச் செல்ல முடியவில்லை; அவர் வாசிக்கவோ எழுதவோ கற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அவருக்கு 14 வயதில் திருமணமானது. நேபாளத்தில், குழந்தைத் திருமணம் பொதுவானது.

திருமணமான பிறகும் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் இல்லை. ரூபாமையாவின் கணவருக்கு சொந்தமாக நிலம் இல்லை, இருவரும் மற்றவர்களின் வயல்களில் வேலை செய்து பிழைப்பு நடத்தினர். ரூபாமையாவுக்கு ஏழு குழந்தைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களை வளர்ப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. எனவே, ஒவ்வொரு குழந்தையும் வளர்ந்து பெரியவரானதும், வேலை செய்து, உறவினர்கள் மற்றும் பிற நபர்களின் வீடுகளில் தங்கும்படி அனுப்பினார்.

அப்போது அவரது 2 வயது மகன் கட்டும் காய்ச்சலால் உயிரிழந்தான்.

அதன் பிறகு, வேறொரு நகரத்தில் வசித்துவந்த தங்கள் மூத்த சகோதரியின் வீட்டிற்குச் சென்ற அவருடைய மகன்கள் காணாமல் போனார்கள். அவர்களின் அக்கா ஒரு உணவகத்தில் வேலை செய்து வந்தார்; குடும்பத்திற்கு அனுப்புவதற்காக கொஞ்சப் பணம் சேகரித்திருப்பதாகச் சொல்லியிருந்தார். 11 மற்றும் 13 வயதான தன் இரு மகன்களிடமும், அக்காளைப் பார்த்து, அந்தப் பணத்தை வாங்கி வரும்படி ரூபாமையா அனுப்பி வைத்தார். அந்தச் சிறுவர்கள் தங்கள் சகோதரியைச் சந்தித்துவிட்டு, வீட்டிற்குப் பேருந்தில் திரும்பினார்கள். வீடு வந்து சேரவில்லை. பேருந்து விபத்தில் சிக்கியிருக்கலாமென ஒருவர் கூறினார். ரூபாமையா தனது மகன்களைத் தேடினார்; ஆனால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

அதன்பிறகு மீண்டும் சோகம் ஏற்பட்டது. அவரது கணவருக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனது; ஆனால் மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்ல அவர்களிடம் பணம் இல்லை. அதனால் அவர் மரித்தார்.

தீண்டத்தகாதவராக இருப்பது கடினமாக இருந்தது. தீண்டத்தகாத ஒரு பெண், கைம்பெண்ணாகவும் மாறினால், அது இன்னும் மோசமாகும். மற்ற தீண்டத்தகாதவர்கள்கூட அவரை இழிவாகப் பார்த்தார்கள்.

வருடங்கள் செல்ல, ரூபாமையாவின் துக்கம் அதிகரித்தது. இறுதியாக, வேலை செய்ய முடிய

வில்லை. வேலை செய்யாததால், சாப்பிட உணவு இல்லை. அவருக்கு சாப்பிடவும் விருப்பமில்லை. மாறாக, படுக்கையில் படுத்தது, தன் கணவனையும், காணாமல் போன மூன்று பிள்ளைகளையும் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஏன்தான் பிறந்தோமோ என்று வருத்தமாக இருந்தது. தற்கொலை செய்து கொள்ள நினைத்தான்.

‘என் அம்மா ஏன் என்னைப் பெற்றெடுத்தாள்?’ ‘எனக்கு ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது’ என்று யோசனை ஓடியது.

அப்போதுதான் முன்பின் தெரியாத ஒருவர் அவருடைய வீட்டிற்கு வந்தார். தீர்த்தா என்கிற அந்தப் பெண்மணி செவந்த்-டே அட்வென்டிஸ்ட் திருச்சபையில் தன்னார்வத் தொண்டராகப் பணிபுரிந்தார்; அண்டை வீட்டாரிடமிருந்து ரூபாமையாவைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டார். அவர் ரூபாமையாவுக்கு உணவும் மருந்தும் கொண்டு வந்திருந்தார். அவருக்காக பிரார்த்தனை செய்தார்.

“நீங்கள் எங்களது சபைக்கு வாருங்கள். நாங்கள் உங்களுக்காக ஜெபிக்கிறோம்” என்று சொன்னார்.

தீர்த்தா தவறாமல் ரூபாமையாவைச் சந்திக்கத் தொடங்கினார். தீர்த்தாவின் வருகையை ரூபாமையா எதிர்பார்த்தார். அவர் கொண்டு வந்த உணவும், மருந்தும், அவர் ஜெபித்ததும் அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. பல வருடங்களுக்கு பிறகு முதன்முதலாக உள்ளத்தில் நம்பிக்கை பிறக்க ஆரம்பித்தது. அட்வென்டிஸ்ட் சபைக்குச் செல்ல ஆரம்

பித்தார்.

எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ரூபாமையா இப்போது உண்மையுள்ள ஒரு செவந்த்-டே அட்வென்டிஸ்ட் விசுவாசியாக இருக்கிறார். அவருக்கு 65 வயதாகிறது; தன் மகன்களில் ஒருவரோடும் அவர் மனைவியோடும் வசிக்கிறார். அவருடைய தாக்கத்தால், அவருடைய மருமகள் இப்போது அட்வென்டிஸ்ட் திருச்சபையில் சேர்ந்திருக்கிறார்.

தான் எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்டதாகவும், ஆனால் இப்போது இயேசுவை அறிந்துகொண்டதால் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாகவும் ரூபாமையா சொல்லுகிறார். சிலர் அவரை தீண்டத்தகாதவராக ஒதுக்கியிருக்கலாம். ஆனால் தன் இருதயம் இயேசுவால் தொடப்பட்டதால் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்.

“எனது கணவர் இறந்துவிட்டார், ஒரு மகன் இறந்தான், இரண்டு மகன்கள் காணாமல் போனார்கள், 30 ஆண்டுகள் ஆனபிறகும் அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டேன், ஆனால் என் வாழ்க்கையில் இயேசு இருக்கிறார். ஒருநாள், இயேசு வரும் போது, நான் இழந்த என் அன்பானவர்களைக் காணமுடியும் என்று எனக்கு பெரிய நம்பிக்கை இருக்கிறது” என்று கூறினார்.

இந்தக் காலாண்டின் பதின்மூன்றாவது வாரக் காணிக்கையின் ஒரு பள்ளியை ஆரம்பிக்க உதவும்; அதனால் பிள்ளைகள் வாசிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக்கொள்ள முடியும். மார்ச் 30ம் தேதி நீங்கள் தாராளமாக காணிக்கை கொடுக்கத் தீர்மானித்திருப்பதற்கு நன்றி.

கதைக் குறிப்புகள்

- ☐ முகநூலிலிருந்து புகைப்படங்களைப் பதிவிறக்க: bit.ly/fb-mq
- ☐ தென் ஆசியா டிவிஷனிலிருந்து ஊழிய விவரங்களையும் துணுக்குகளையும் பதிவிறக்க: bit.ly/sud-2024.
- ☐ உலகின் மிகவும் உயரமான 10 சிகரங்களில் 8 சிகரங்கள் நேபா ளத்தில் உள்ளன. அதில் எவரெஸ்ட் சிகரமும் ஒன்று. அது 29,031 அடி (8,848) உயரமானது. எவரெஸ்ட் சிகரம் நேபாள மொழியில் சகர்மாதா என்றும், ஷெர்பாக்கள் மற்றும் திபேத்தியர்களால் சோமோலுங்மா என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.
- ☐ 1951 இல், நேபாளம் தன் எல்லைகளை வெளிநாட்டினருக்கும் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கும் திறக்கத் தொடங்கியது. எல்லைப்பகுதிகளில் வாய்ஸ் ஆஃப் ப்ராபசி வேத ஆய்வு அட்டைகளை வழங்கியபோது, போதகர் ஜார்ஜ் வாண்டேமானிடம், “நீங்கள் தாமதமாக வந்திருக்கிறீர்கள். ஏற்கனவே நாங்கள் 30 வது பாடத்தைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு பலர் அட்வென்டிஸ்ட் செய்தியைப் படித்து வந்தது நிரூபனமானது.